

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 1 2022 ÅRG 54

Han är uppstånden!
Och inkarnerar ständigt under
en slöja av jordiska ting.

Biskopens spalt

När detta skrivs har Fastan inletts och efter flera års pandemi med ett stort internationellt trauma som troligen är slut kan vi se fram emot att åter mötas i kyrkan för Påskens gudstjänster.

Men sedan några veckor har Europa drabbats ett nytt stort trauma då Ryssland försöker invadera Ukraina i ett hänsynslöst krig. Ett krig som det rapporteras om med oerhörda krigsförbrytelser då bostadshus, skolor och barnhem samt civila på flykt bombas. Milliontals äldre och mödrar är på flykt från kriget. Vi i det fria Europa är skyldiga att hjälpa dem i nöd allt efter våra möjligheter. Det är mycket bättre att göra lite än ingenting alls.

Vi ber tillsammans för fred och för alla stupade och deras sörjande anhöriga samt att Ukrainas alla flyktingar snart kan återvända till sitt hemland för att återuppbygga det i fred.

+Stein-Bertil

Påskens Gudstjänster

i S:t Mikaels och Alla Änglars församling

Skärtorsdagen kl 11.00

Mässa med oljeinvigning

Långfredagen kl 15.00

Långfredagsgudstjänst med vördnad för korset

Påskafton Kl 19.00

Välsignelse av påskelden och påskljuset följt av Sakramental välsignelseandakt

Påskdagen Kl 11.00

Uppståndelsemässa

Forts. från sid 7

Att ta upp . . .

människor. D.v.s. för i stort sett oss allihopa (om vi inte bär på egon som får oss att se oss själva som världens centrum – men de flesta lider lyckligtvis inte av den villfarelsen). Och det märkliga är att just för att denna lära handlar om att göra sig själv liten och acceptera sina svagheter, sin bräcklighet, lär man sig också hur oerhört viktig man är. Unik, faktiskt. Liksom vi alla, paradoxalt nog, är unika. Visst är det konstigt? Men det är en djup insikt som åtminstone för min egen del varit av största betydelse – för den lilla vägen fungerar faktiskt. Tro mig, för jag har vandrat den i flera decennier nu och funnit både styrka, tröst, stöd och upp-byggelse i dess budskap.

Lilla Therese, som hon oftast kallas (hennes klosternamn var Sr. Therese av Jesusbarnet och det Heliga Anletet, men hon är också känd som

Therese av Lisieux), vet hur det känns att vara ynklig och hjälplös. Att aldrig räcka till. Att alltid bära på en sorg i hjärtat över allt man inte förmår, trots att man vill så mycket. Särskilt i tider som dessa... först en flerårig global pandemi som skördat fruktansvärt många liv, och så i nästa andetag Rysslands grymma anfallskrig mot Ukraina. Sådant får en att känna sig så otrygg, hjälplös och vilslen... och det är helt okej att känna så, enligt lilla Therese, bara vi inte förlamas eller tillåter våra hjärtan att hårdna. "Vad gör ett barn som försöker lära sig att gå, men hela tiden faller omkull? Det reser sig och försöker igen. Och igen. Och igen." Vuxna tenderar att ge upp, förklara sig själva misslyckade och resten av sitt liv se sig som meningslösa, hopplösa, hjälplösa. Men barnet... det ger aldrig upp.

Liberala Katolska Kyrkans ursprung

se vår hemsida www.lkk.se.

"Klicka" på **Om oss**

Förutom "Kyrkans ursprung" hittar du också "Kyrkans historik, Internationellt" och "Kyrkans historik, Sverige" mm.

VÖRDNAD FÖR KORSET

Flera ur vår läsekrets har önskat att denna artikel från nr 1 2009 åter ska publiceras.

När man kommer in i en liberalkatolsk kyrka eller kapell finns alltid korset längst fram i mitten på altaret.

Korset är centralt i den kristna tron och omistligt för alla kristna, också oss liberal-katoliker.

Korset på altaret är emellertid oftast inte ett krucifix, den korsfäste Jesus finns inte på korset.

Detta har lett till att vissa, framförallt utanför kyrkan, felaktigt fått intrycket att Liberala Katolska Kyrkan skulle förneka korsfästelsen.

Liberala Katolska Kyrkan förnekar varken korsfästelsen, Kristi död eller uppståndelse, vi bejakar det helhjärtat eftersom det är hela grunden för det kristna hoppet och själva beviset för Guds kärlek till oss och sin skapelse. Men hur kommer det sig då att vi på våra altaren har ett enkelt kors?

Svaret på denna fråga har att göra med den betoning den kristna kyrkan lade på kristi lidande och död under en lång tid in på 1900-talet.

Liberala Katolska Kyrkan uppstod som en reformrörelse under tidigt 1900-tal och man reagerade på vad man ansåg vara en ohälsosam fokusering på livets och religionens mörka sidor. Det var inte ovanligt med svavelosande predikningar och människorna påmindes ständigt om att Kristus dog för deras skull. Man fick intrycket av att kyrkan ville skrämman människor till bot och bättring. Relationen till Gud präglades av rädsla snarare än av kärlek.

Detta ville Liberal Katolska Kyrkans grundare ändra på. Man ansåg att man i kyrkan istället skulle fokusera på kärlek, hopp och gott före-

döme. Människor skulle inte vara rädda för Gud, de skulle istället känna en trygghet i att söka gemenskap med Gud.

Som ett led i denna förändring beslutade man att använda ett enkelt kors istället för ett krucifix. Man försökte att genom ett visuellt intryck flytta fokus från långfredagens lidande och död på korset till uppståndelsen på påskdagen då korset förvandlats från en symbol för lidande och död till en symbol för uppståndelsen, seger och löftet om evigt liv.

Så långt kan det ju tyckas vara ganska enkelt, men det finns en knorr på det hela.

Korset i sig symboliserar mysterierna under hela påskveckan. Korset sammanfattar kristi verk eftersom hans budskap syftar till att lära oss att leva ett liv som ger oss evigt andligt liv. Detta intensifieras i händelserna under påskan och kulminerar med mysteriet på korset. Även det tomma korset återkopplar till korsfästelsen.

Uppståndelsen är omöjlig utan döden.

I episteltexten för påskdagen skriver aposteln Paulus bl a

"om det nu förkunnas att Kristus har uppstått från de döda, hur kan då några bland er säga att det inte finns någon uppståndelse från de döda? Om det inte finns någon uppståndelse från de döda har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått, ja, då är vår förkunnelse tom" (1 Kor 15:12-14)

I Jesus Kristus finns vårt hopp sammanfattat. Det är ur hans undervisning vi hämtar vår inspiration. Han talar till oss. Han drar oss till sig. Han gör oss till sina redskap.

Kristus är uppstånden och han är fortfarande med oss. *"Jag är med er alla dagar till tidens slut"* (Matt 28:20). Kristus leder oss och vandrar med oss genom jordelivet mot det eviga Livet.

Det kan vara frestande att vilja hoppa över döden, att glömma bort långfredagens mysterium.

Det skrämmer oss. Det påminner oss om vår egen smärta och vår egen bräcklighet och våra nära och käras bräcklighet.

Men hur ska vi kunna komma till uppståndelsen om vi inte går igenom döden?

Hur skulle Kristus kunna uppstå ifrån de döda om han inte dog?

Hur skall sädeskornet få liv och börja växa om det inte faller i jorden och dör?

Vi kan aldrig förstå påskdagens budskap om vi inte förstår långfredagen.

För att vi skall kunna vinna det eviga livet måste vi lära oss att dö.

Så långt om Kristi död, men varför allt detta lidande?

Det berättas att när S:ta Birgitta var 10 år fick hon i en vision se den korsfäste Kristus framför sig. Hon blev bedrövad över att se lidandet och frågade Jesus vem som var skyldig till detta och varför. Det svar hon fick var kanske inte det som de flesta kristna domedagspredikanter skulle väntat. Svaret var att de som förkastade Honom och som *glömde Hans kärlek* var skyldiga till Hans lidande.

Nåden är nyckeln till att förstå lidandet på korset.

Guds nåd finns till för alla, vi behöver bara vara mottagliga för den men när vi stänger

Forts. sid 8

Att våga vara kristen

Då och då, när jag sitter på min kammare och läser vad andra människor tycker och tänker, blir jag ibland mäkta imponerad!

Jag sparar och återkommer till det som är nedtecknat!

Det här är en artikel som är skriven 10 oktober 2011 och några år har gått för Karin Trulsson!

Läs hennes ord om när hon kom ut som kristen!

Självklart kan ni fortsätta och diskutera på Facebook-sidan!

Hälsningar Ulf G Johansson

Karin berättar här om hur hon kämpade för att passa in i skolan bland kompisarna och först undvek att prata om sin tro. När hon väl gjorde det förändrades allt till det bättre.

Än i dag minns jag tydligt hur mycket jag skämdes för min kristna tro under hög-stadiet. Rädslan för att bli retad och längtan efter att passa in och vara som alla andra var stor.

När en ungdomsledare kom till skolan för att prata med eleverna om den kristna tron gick jag alltid långa omvägar och när biologiläraren pratade om oss människor som klonade rymdvarelser teg jag bara och försökte göra mig själv osynlig.

Det är i vår svaghet som Gud kan bli stark

Kanske känner du igen dig i min berättelse. Att vara kristen i vardagen är inte alltid enkelt. Och att verkligen våga visa det för de i sin omgivning när bibelläsningen och bönen ibland kan kännas som en börda att pressa in i det fullspäckade schemat, är inte alltid lätt. Men vet du vad – Gud är ingen börda. Han är den som vill bära dina bördor. Det är stor skillnad!

Att våga och bli respekterad

När jag började gymnasiet tog jag ett beslut om att vara öppen med min kristna tro. Det var det bästa jag hade gjort!

Till min förvåning blev jag inte retad, utan istället respekterad och de som jag trodde skulle vara mest negativa var ofta sugna på att diskutera. En klasskompis var till och med avundsjuk på mig när jag berättade om alla läger och köruppsjungningar som fyllde helgerna. Något inom henne längtade efter mer än vad helgens festande och bakfylla kunde erbjuda.

En Gud som bär

Ska jag vara ärlig så nu, nio år efter studenten, kan jag fortfarande kämpa med att vara frimodig ibland och att våga stå upp för min tro i alla lägen. Men vet du vad – Gud älskar dig och mig så galet mycket. Han gör verkligen det! Du är ingen börda för honom och han vill hjälpa dig och mig i skolan, på träningen och bland kompisarna när det känns jobbigt och ganska "o-coolt" att vara kristen. I Josua 1:9 står det: Har jag inte befallt dig att vara stark och frimodig, var då inte förskräckt eller förfärad ty Herren din Gud är med dig vart än du går. Vilket löfte! Du behöver inte vara rädd. Gud är med dig i skolan, efter skolan och hela livet. När det är jobbigt och tufft och du känner dig ensam och missförstådd så finns han där och bär. Gud har inte lovat oss ett enkelt liv, men han har lovat att alltid vara med oss. Jag har testat – och det håller!

Den största nyheten

Vi behöver inte skämmas för vår tro! I en värld där alla hungrar efter att passa in och vara "normala" och där smink, mode och heminredning är ett sätt att visa upp en fin yta och ibland dölja ett ensamt och plågat inre, har ju jag som kristen all anledning att bara ropa ut att Jesus finns och lever och vill komma med hopp och mening i en trasig värld! Faktum är att om vi kristna vågade gå med raka ryggar och sprida Jesu kärlek till vår nästa, kanske Sverige skulle sett annorlunda ut i dag?

Det är riktigt kul att vara den förste som sprider nyheten om ett nytt kärlekspar eller berättar om en kändis man sett på stan. Men fatta – vi har ju den bästa nyheten av alla att berätta! Vi får berätta för alla ensamma och trasiga och sårade (typ alla) att det finns en Gud som älskar, en Frälsare som räddar, en Herde som visar vägen och en Läkare som botar! Jesus är svaret och hans kärlek kan fylla ditt tomrum med mening, gemenskap och en tillfredsställelse som inte något annat på djupet kan ge. Våga vara kristen! Och kom ihåg att du inte behöver pumpa upp några "andliga muskler" utan det är i vår svaghet som Gud kan bli stark och när vi ber honom om hjälp så vill han hjälpa. Det är löften att lita på!

S:t Alban vår kyrkas internationella skyddshelgon

På begäran av vår läsekrets har denna artikel från nr 3 2000 åter publicerats.

St. Alban var en romare som levde i Britannien och som, trots att han var "hedning" gömde en kristen präst undan de romerska soldater som ville döda honom för att han vägrade tillbe deras gudar. När sedan soldaterna fick tips om att Alban gömde prästen i sitt hem och kom dit, bytte Alban kläder med prästen så att denne hann fly och försvinna. Alban drogs inför rätta och man krävde att han skulle offra till de romerska gudarna både för sin egen del och för prästens, vilket han vägrade. Prästens brinnande tro hade övertygat honom om att det var kristendomen som var den sanna tron, svarade han. Efter att ha blivit grymt torterad utan att ändra sig, dömdes Alban till döden. När han fördes till avrättningsplatsen hade folk strömmat till från alla håll, trots att man inte hade offentliggjort domen, och när de kom ned till floden (över vilken Alban skulle föras i båt) vek vattnet undan så att han och hans fångvaktare kunde gå över torrskodda. På andra sidan stod skarp-rättaren och väntade, men då han fick syn på hur vattnet delade sig slängde han ifrån sig svärdet och sa att han vägrade avrätta Alban - då fick de hellre avrätta honom också, sida vid sida med Alban. Flera andra som tillfrågades vägrade ta i svärdet. Alban stod lugnt och väntade tills de hade fått tag i någon som kunde tänka sig att avrätta honom, och då de frågade honom om han hade några sista ord vände han ansiktet mot himlen och bad Gud om lite vatten eftersom han var törstig. I samma ögonblick sprang en källa upp vid hans fötter - och den finns fortfarande kvar på den plats han stod, och många människor som druckit vattnet sägs ha blivit helande. Alban halshöggs, men samtidigt som hans huvud föll till marken föll också avrättarens ögon och han blev blind.

Det är en gripande och mycket intressant historia, tycker jag. Vet du varför just St. Alban valts till vår kyrkas skyddshelgon? Jag tänker att det kanske beror på att han stod upp för en annan mans rätt till sin tro...

Syster Carina

Biskopskonsekration i Nederländerna

Våra systrar och bröder i Nederländerna fick en ny biskop då Parcival van Gessel konsekkrerades den 5 februari 2022.

Ett axplock av foton från den högtidliga händelsesesen:

Att ta upp en nål från golvet av kärlek till Gud

av sr. Carina Carlström

flesta bär nog på den lite luddiga uppfattningen att den som blivit helgon måste ha varit en extraordinärt heroisk, osjälvisk och speciell människa under sin livstid. Stark och modig, beredd att gå genom eld och vatten för sin tro. En människa som besuttit egenskaper vi vanliga dödliga aldrig lyckas finna inom oss själva. Ja, ett slags dåtidens superhjärte!

Men när man börjar studera helgonens livsskildringar, upptäcker man något märkligt. Det som ledde till att de utvalts som helgon ligger sällan i unika egenskaper vi andra saknar, utan i att de på olika sätt överkommit sina egna svagheter. De har tagit sikte på ett mål så evigt, så totalt världsfrämmande, att de kunnat förvandla alla de där bristfälligheterna, svagheter och synderna till något som riktigt sjunger om Guds oändliga kärlek till var och en av oss.

Ett helgon som tog detta steg ännu längre och rentav upphöjde sin svaghet till en gåva åt Gud var en vek och

mycket känslig flicka vid namn Therese Martin, som levde i Frankrike åren 1873-1897. Hon ville vara en hjälte – hennes stora idol var Jeanne d'Arc – eller en vittberest missionär, som vann själar för Gud över hela världen. Ja, hon ville åstadkomma storverk... men hur? Som liten och svag, och dessutom kvinna, kunde hon inte förverkliga en enda av sina drömmar. Eller? I ett brev till sin familj jublar hon, kort efter att Gud redan när hon bara var femton år lett henne in i ett litet oansenligt karmelskt kloster i den likaledes lilla oansenliga staden Lisieux, över att hon funnit ett sätt att vara allt hon drömt om och mer därtill: "I kyrkan skall jag vara hjärtat!". Mindre än ett decennium efter sitt inträde dog hon i tuberkulos, bara 24 år gammal. Ett bortkastat liv? Inte alls! Hon blev kort efteråt ett av den katolska traditionens allra största helgon och utnämndes dessutom till kyrkolärare för den romersk-katolska världsvida kyrkan.

Varför?

Jo, Therese hade hittat en väg som ingen annan verkade ha lagt märke till eller åtminstone inte dragit någon verklig insikt av – en väg som inte bara ledde rätt hem till Gud, utan dessutom var betydligt enklare och snabbare än andras. Hon hade insett att eftersom Gud är Allting – större, mer kärleksfull, mer vis, mer mäktig o.s.v. – hade en människa ingenting annat att komma med som gåva till Honom än sin litenhet. Att vara liten och svag var det enda Gud inte var, det absolut enda Han inte redan hade! Och i de bibliska texterna fann hon stöd för detta, ja, Jesus själv hade pekat ut just denna väg för oss: det var genom att bli som barn vi skulle komma in i himlen. Genom att vara så små och svaga, genom att inse vårt totala beroende av Honom, får vi Guds hjärta att svämma över av Faderskärlek så att Han rentav kommer ner och hämtar oss för att bära oss upp dit. Detta kallade hon "hissen till himlen". Det här blev Thereses alldeles egen lära – den Lilla Vägen för små och bräckliga

Forts. sid 2

Helgutflykt med Sakramental Välsignelseandakt

på Capella Ecumenica, söndag 19 juni 2022

Varje år håller LKK en gudstjänst i kapellet på Västra Gärsholmen, en liten ö i S:t Anna skärgård. Kapellet är kopia av en medeltida församlingskyrka och byggdes på 50-talet av en eldsjäl med ekumeniska visioner.

Vi träffas sedvanligt i Söderköping
lördag 18/6 kl 17.00 för en guidad
promenad i staden med start vid parke-
ringen mitt emot Mangelgården.

På söndagen avgår båt från
Kungshällsudden
kl. 10.00 och 10.30.

Upplysningar:

Krister Fast 070-677 99 82

Bp Sten-Bertil 070-536 65 37

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionaly@lkk.se
Generalvikarie Biskop Krister Fast tel 070-677 99 82, krister.fast@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling.
Flottbrovägen 5, Stora Essingen, 112 64 Stockholm,
tel 08-6562665.
e-post: skt.mikael@lkk.se.
Plusgiro 5 58 95-7.
Ansvarig församlingspräst: biskop Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723 43 Farsta, 070-677 99 82

GÖTEBORG

Se Stockholm

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.
Se Stockholm

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp
Se Stockholm

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Se Stockholm

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst: biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankkonto: LKK Maria församling
Cnr 6546 Kontonr 962452718

VÄSTERGÖTLAND

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Schubert, Skolgatan 1 549 11 Moholm
tel 072-361 71 84

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

Bankgiro: 5255-8061

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
17 Old Gloucester Steel
London WC1N 3AF
United Kingdom
e-mail: PresidingBishop@LCC.world
Presiding bishop Michael Warnon

Information om kyrkan och församlingarnas verksamhet kan du få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska grenen av Liberala Katolska Kyrkan och utkommer med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson,
tel 070-536 65 37.

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tankefrihet och rätt att ge uttryck för den är en fundamental princip i LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig för gjorda påståenden eller uttryckta uppfattningar i denna tidning, bara när de är betecknade "officiellt".

Sista manusdag för nr 2-2022 är den 28 maj 2021.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker i församlingarna och kyrkogrupporna

Forts. från sid 3

Vörndnad...

Guds nåd ute, när vi säger nej till Kristi kärlek, när vi glömmer den det är Då Kristus lider.

Påskens mysterier måste förstås utifrån ett perspektiv som tar hela påsveckans händelser i beaktande.

Uppståndelsen är kulmen,

men de händelser som leder fram till denna oöverträffade seger är också viktiga. Lidandet är inte enbart ett lidande. Det får aldrig missförstås på ett sådant sätt att vi enbart ser ett lidande och missar kopplingen till uppståndelsen. Många heliga kvinnor och män har lidit och visst är det så att lidande är en del av det mänskliga livet.

Men Kristus visar med påskens mysterier på något nytt. En väg till uppståndelsen.

Ett frälsningens tecken höjs mot skyn. Korset är genom detta ett hoppets tecken, ett segertecken och en påminnelse om det mål vi eftersträvar genom att på vår väg efterlikna Kristus.

Krister Fast